

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10359** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор към ОПП-СДВР, [населено място] [улица], чрез процесуален представител юрк. Ал. А., срещу Решение № 3563/27.09.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 5792/2022 г. от СРС, 7-ми състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-003337/17.03.2022 г., издадено от началник сектор към ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.162, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на Б. С. Х. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е необосновано, постановено при допуснати процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Неправилно районният съд е определил приложното поле на чл.189, ал. 2 от ЗДвП. Не е взето предвид, че актовете по чл.189, ал.2 се ползват с пълна доказателствена сила. Не е отчетено, че О. кралство Великобритания и С. И. вече не са част от ЕС или от ЕИП. Моли съдът да отмени въззивното решение и потвърди НП. С касационната жалба претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предвид фактическата и правна сложност на спора прави възражение по чл.63д, ал.2 ЗАНН за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът Б. С. Х. е представил писмен отговор на касационната жалба. В с.з. се представлява от процесуалния си представител адв. К., която оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Представителят на СГП счита жалбата за основателна и доказана.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Разпоредбата на чл. 63в от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно е приложен материалния закон.

Този извод е правилен.

Вмененото нарушение е на чл.162, ал.1 ЗДвП, който определя, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. За да е реализиран фактическия състав на нарушението по чл. 162, ал.1 ЗДвП следва да бъдат безспорно установени няколко обстоятелства - дали свидетелството за управление на МПС е издадено от държава-членка на ЕС, на ЕИК от или Конфедерация Швейцария; дали това свидетелство е валидно към датата на проверката; дали е изтекъл тримесечния срок от влизането на българския гражданин в страната към датата на проверката. По делото не са представени доказателства, от които да е видно кога е влязъл в РБ водачът на лекия автомобил, поради което не може да се прецени дали законоустановеният тримесечен срок е изтекъл. Липсата на тези релевантни обстоятелства е нарушение на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което обуславя отмяната на НП.

Водачът на МПС е санкциониран на основание чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП, който определя,

че се налага наказание глоба от 100 до 300 лв. на водач, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. На първо място административнонаказващият орган не е посочил коя от изброените хипотези на нарушение е осъществена от Б. С. Х..

На второ място нито едно от изброените в чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП нарушения не попада в обхвата на чл.162, ал.1 ЗДвП. Водачът притежава валидно към датата на проверката СУМПС, макар и издадено от чужда държава, т.е. той не е неправоспособен, тъй като липсата на СУМПС е пречка за упражняване на придобитата правоспособност, но не води до загубата ѝ. Не се установява свидетелството на водача да е отнето, откраднато, изгубено, повредено или обявено за невалидно. Неправилното приложение на санкционната норма е съществено нарушение, което също обуславя отмяната на НП.

Неоснователни са оплакванията на касатора за нарушение на чл.189, ал.2 от ЗДвП. На първо място никъде в решението си въззивният съд не се е позовал на тази разпоредба. На второ място доказателствена сила имат само редовно съставените актове, а както е посочено по-горе както АУАН, така и НП не отговарят на изискванията на чл.42, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗАНН.

Неоснователно е оплакването за липсата на мотиви относно статута на О. кралство Великобритания и С. И.. В настоящия случай обстоятелството дали СУМПС издадено от О. кралство или от друга държава е ирелевантно, тъй като допуснатите нарушения не са свързани с издателя на СУМПС.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид разпоредбата на чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. С оглед на крайния резултат искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, предвид изхода на спора, на ответника се дължат разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от доказателствата по делото – договор за правна защита и съдействие № 004425 от 05.01.2023 г. и фактура № 328 от 05.01.2023г. В последните е удостоверено плащане на адвокатско възнаграждение, в общ размер на 600 лева с вкл. ДДС. Предвид правната и фактическа сложност на делото, извършените от пълномощника на ответника по касация процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Във връзка с това на ответника се дължат разноски в размер 600 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3563/27.09.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 5792/2022 г. от СРС, 7-ми състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. С. Х.,ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк], бл. Б, ет.3, ап.№7 разноски по делото в размер на 600 /шестотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :